

ת"פ 68547/12/18 - מדינת ישראל נגד ט' פ'

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 68547-12-18 מדינת ישראל נ' פ'
לפני כבוד השופט איתן כהן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד
ט' פ'

הנאשם

הכרעת דין

בדין האחרון הודעתי על זיכוי של הנאשם מחמת הספק.

הנימוקים להכרעת הדין יובאו להלן.

כללי

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום שעניינו איומים על אשתו, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז-1977.

עובדות כתב האישום

2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 29.06.2018 בביתם ברח' הגיא בהר אדר, על רקע ויכוח קודם, אמר הנאשם לאשתו ה' ל' פ' (להלן: "המתלוננת") "אם תתקרבי אתן לך אגרוף".

הנאשם הואשם על שבמעשיו איים על המתלוננת בפגיעה שלא כדין בגופה בכוונה להפחידה או להקניטה.

תשובת הנאשם לאישום

3. הנאשם כפר באשמה.

הנאשם הודה בכך שהתגלע ויכוח בינו ובין המתלוננת אולם הכחיש שאמר את דברי האיום שיוחסו לו.

עמוד 1

הראיות שהובאו במשפט

4. מטעם המאשימה העידו: שוטרת הסיור רס"ר יפה טדסה שטיפלה באירוע; המתלוננת; והחוקרת רס"מ יפעת ושלר אשר גבתה את הודעות הנאשם והמתלוננת.

5. מטעם ההגנה העיד: הנאשם.

6. מטעם המאשימה הוגשו (המוצגים סומנו בספרור שאינו עוקב מתוך שגגה):

דיסק הקלטת פנייה למוקד 100 ותע"צ נלווית (1/ת)

הודעת הנאשם מיום 30.06.2021 בשעה 01:23 (5/ת)

הודעת הנאשם מיום 30.06.2021 בשעה 02:08 (6/ת)

טופס הודעה על זכויות חשוד טרם חקירה (7/ת)

7. מטעם הגנה הוגשו:

פרוטוקול בתיק ה"ט 5153-06-20 ל' נגד פ' מיום 09.06.2020 (1/נ)

הודעת המתלוננת במשטרה מיום 23.07.2018 (2/נ)

מזכר שערכה החוקרת ברברה גרום מיום 19.07.2018 אודות שיחתה עם אימה של המתלוננת ושיחתה עם המתלוננת (3/נ)

מזכרים שערכו חוקרים אודות ניסיונות שנכשלו לזמן את המתלוננת לחקירה (4/נ)

דין והכרעה

8. לאחר שבחנתי את גרסת המתלוננת, שהייתה הראייה העיקרית בין ראיות התביעה, הגעתי לכלל מסקנה שאין בכוחה לבסס הרשעה ברף הנדרש בפלילים, אף לא בהצטרפותה לחיזוקים שונים שנמצאו לה.

9. עדות המתלוננת היא עדות ישירה יחידה.

בשל החשש להרשעת שווא, חשש אשר מתעצם במקרים שבהם מתבקש בית המשפט להרשיע על סמך עדות ישירה אחת, יש לבחון עדות זו בזהירות רבה ולדקדק בה דקדק היטב.

כדי שתהווה בסיס להרשעה, על עדות יחידה להיות ללא רבב, חד משמעית, עקבית, משכנעת, ונקייה מספקות. עליה להיות מהימנה, קוהרנטית ולהשתלב בראיות אחרות שהובאו במשפט.

10. בחינת גרסתה של המתלוננת בכללותה, מעלה שקיימות בה סתירות מהותיות ותמיהות ממשיות שבהצטרפותן יחדיו פוגמות פגימה אנושה במשקלה הראייתי ואינן מאפשרות לבסס עליה הרשעה.

אדגים את הדברים ואסבירם:

גרסת המתלוננת מעצימה, מתפתחת ומשתנה בהתאם לאינטרס שמשרת אותה באותה עת

11. מהקלטת שיחתה של המתלוננת למוקד 100 מיום 29.06.2018 בשעה 22:19 (ת/1) עולה שהיא סיפרה לשוטרת במוקד שהנאשם איים עליה במילים: **"אם את מתקרבת לילדה אני נותן לך אגרוף"**. עוד אמרה: **"הילדה בידיים שלו, אני מתה מפחד, נעולה בשירותים"**.

כשנשאלה: "בעלך עם נשק?", השיבה: **"יש לו"**. כשנשאלה "האם הוא מחזיק אותו", השיבה: **"לא"**.

בהמשך השיחה חזרה על דבריה וסיפרה שהנאשם אמר לה: **"תעופי מפה, אם לא, אתן לך אגרוף. אם את מזמינה משטרה אני מזיין אותך, כל המשפחה שלכם תשבו בכלא"**. וכן אמרה: **"הוא איבד עשתונות"**.

כשנשאלה: "לא פוגע בך?", השיבה: **"לא, אמר אם את מתקרבת נותן לך אגרוף, הילדה בכתה"**.

כשנשאלה: "פעם עשה לך משהו?", השיבה: **"לא. רק מאיים"**.

12. בעדותה, כשנשאלה המתלוננת מה אמרה בשיחתה עם מוקד 100, השיבה: **"אני אמרתי להם שיש לו נשק, שהוא איים עליי שהוא יתן לי אגרוף ושהוא ירצח אותי"** (פרוטוקול עמ' 25 ההדגשה הוספה).

ובהמשך עדותה סיפרה פעם נוספת על שיחתה עם המוקד ואמרה: **"אממ... אני... לא זוכרת בדיוק, אבל אני חושבת ש... אני זוכרת ממש במעורפל, פחדתי מאד, אמרתי להם שהוא איים לתת לי אגרוף ושהוא איים לרצוח אותי ושיש לו נשק. שלושת הדברים האלה. אלה שלושת הדברים שאני זוכרת שאמרתי"** (פרוטוקול עמ' 40 ההדגשה הוספה).

13. מהאזנה להקלטת השיחה כפי שתוארה לעיל, עולה שדווקא האיום המפורש ברצח לא הוזכר בה, אולם באורח פלא צץ בעדותה.

14. גם מעדות שוטרת הסיור יפה טדסה שהגיעה לבית המשפחה לטפל באירוע ושמעה את גרסתה הראשונית של המתלוננת לא עולה שנשמעו איומים ברצח. השוטרת העידה שהמתלוננת התקשרה למשטרה בעקבות ויכוח עם הנאשם, ומסרה שיש לו נשק ושנעלה את עצמה בשירותים. לדברי השוטרת בהגיעה למקום אמרה לה המתלוננת

שהנאשם איים עליה, ובלשונה: "כשאני הגעתי והתחלתי לתשאל היא אמרה שהתינוקת שלה לא הרגישה טוב ושהיא הביאה את התינוקת לבעלה. החל ביניהם ויכוח שבמהלך הוויכוח הוא גם איים עליה ואמר לה שאם היא תתקרב הוא ייתן לה אגרוף לפניו. וכל זה בעצם בטענה שהיא לא מאכילה את התינוקת כמו שצריך" (פרוטוקול עמ' 17 ההדגשה הוספה).

15. בהודעתה במשטרה מיום 23.07.2018 נשאלה המתלוננת על איומים מצד הנאשם באירוע והכחישה זאת:

"ש. באותו אירוע אמרת למוקדנית שהוא אמר לך הוא איים שייתן לך אגרוף.

ת. מה פתאום. לא אמרתי דבר כזה. בחיים לא" (נ/ש' 23-24).

משהשמיעה החוקרת למתלוננת את הקלטת שיחתה עם מוקד 100 שבה נשמעה אומרת את הדברים במפורש, טענה תחילה שהיא אינה זוכרת ואחר כך בלית ברירה "הניחה" שאמרה אותם.

"ש. אני משמיעה לך את ההקלטה בה שומעים אותך במפורש אומרת את זה.

ת. אני לא זוכרת, אני מניחה שהיו שם צעקות וחילופי דברים.

ש. הוא אמר את זה?

ת. אני מניחה שכן אם אמרתי את זה" (נ/ש' 27-30).

16. בעדותה בבית המשפט, לאחר שכאמור שללה בהודעתה את הדברים, "לא זכרה", ובשלב מאוחר יותר "הניחה" שאמרה אותם, העידה המתלוננת נחרצות על נוסח דברי הנאשם תוך שהעצימה את תוכנם והוסיפה איומים מפורשים ברצח. ובלשונה של העדה: "אמרתי לו 'ט', אתה צורח והילדה בידיים שלך, תן לי את הילדה". "תזוזי מפה, אל תתקרבי לפה!". "ט', אתה צורח והילדה על הידיים, תביא לי את הילדה רגע". "תעופי מפה אני אומר לך! אם את מתקרבת אני נותן לך אגרוף!" ביד אחת הוא החזיק את הילדה, והילדה מתנערת ככה בידיים שלו, ילדה בת חודש, וביד השנייה הוא עושה לי עם האגרוף "אם את מתקרבת אני גומר אותך פה, אני רוצח אותך, שמעת מה אמרתי לך??!" ככה הוא אומר. "אני נותן לך אגרוף, אני גומר אותך" (פרוטוקול עמ' 22-23 ההדגשות הוספו).

כאמור הגרסה בעדות צברה פרטים מחמירים שלא בא זכרם קודם לכן ובכללם איומים מפורשים ברצח והמחשת האיום בתנועת אגרוף.

17. כשהתבקשה המתלוננת להסביר את הפערים בגרסתה הכחישה אותם.

"ש. [...] תסבירי לי איך את מסבירה את הפערים. בין מה שאת אומרת לבין מה שאת כותבת, לבין מה שאת מוסרת לחוקרת של משטרת ישראל?

ת. אין שום פערים, זה אתה אומר שיש פערים. זאת ההנחה שלך" (פרוטוקול עמ' 41).

18. הוספת פרטים חמורים ומהותיים אלה המצויים בליבת האירוע והיורדים לשורשו, ללא הסבר סביר, מעוררים חשש לאמירת שקר ומשליכים על מהימנות העדות בכללותה.

סתירות בגרסת המתלוננת בנוגע לאירועי אלימות קודמים

19. בהודעתה במשטרה נשאלה המתלוננת אודות אירועי אלימות קודמים ואמרה כך:

" הוא אדם מדהים, בחיים לא הרים יד, הוא איש חוק, הוא עו"ד, הוא מת על הילדה שלנו, הוא מת עליי, שוב ההורמונים עברו את כל הגבולות ואני עשיתי לו עוול ואני מצטערת שהתקשרתי אליכם" (נ/ש' 20-22).

ובהמשך הודעתה חזרה על הדברים:

"ש. היו בניכם אירועי אלימות בעבר?

ת. מעולם לא.

ש. תקפת אותו בעבר?

ת. בחיים לא, והוא לא אותי" (נ/ש' 37-40).

20. דבריה של המתלוננת נסתרים מאמירות אחרות שאמרה שבהן טענה שהיו אירועי אלימות קודמים כדלקמן:

מהחלטת בית המשפט בתיק ה"ט 5153-06-20 מיום 09.06.2020 (נ/1) עולה שהמתלוננת טענה בעדותה שבמהלך ההיריון - דהיינו לפני מסירת הודעתה במשטרה (ילדתם נולדה ביום 10.05.2018 ראו: פרוטוקול עדות המתלוננת עמ' 27) - דחף אותה הנאשם.

דבריה אלה אינם מתיישבים עם גרסתה בהודעתה (נ/2) שם טענה שמעולם לא תקף אותה.

בעדותה (מיום 23.5.2021) טענה המתלוננת למסכת אלימות מתמשכת מצד הנאשם שכללה אלימות נפשית, קללות, והשפלות. לטענת המתלוננת שמעה את הנאשם צועק על אמו: " אם את לא סותמת אני גומר אותך" (פרוטוקול עמ' 28) ואירוע זה הדליק אצלה נורות אדומות - כדבריה.

עוד העידה שבעת שהייתה בחודש השביעי להריונה תקף אותה הנאשם. ובלשונה תארה את הדברים כך:

"אני מתחילה - אני מספרת את ההשתלשלות של האלימות, איך זה התחיל. אני לא מלכתחילה הבנתי

שאני במערכת יחסים אלימה. לקח לי הרבה זמן להבין את זה. בכל אופן, כשהייתי בחודש שביעי היה לנו ריב מאד-מאד קשה, שבמהלכו הוא תפס אותי מהצוואר, בפיג'מה שלי, הייתה לי פיג'מת אוברול כזאת, הוא תפס אותי מהרצפה בחודש שביעי, וזרק אותי על הרצפה, ואמר לי: "את תנקי את זה עכשיו", הוא תפס אותי ככה מהרצפה, "את תנקי את זה". ככה הוא אמר לי. וזה היה מקרה אלימות פיזי הראשון למעשה. ו... גם חשבתי שכשהילדה תיוולד אז הוא ישתנה, היו לי חלומות, חלומות, חלומות, חלומות" (פרוטוקול עמ' 29).

כשנשאלה מדוע לא סיפרה על הדברים בהודעתה השיבה: "אה... לא רציתי להתעסק אתו. הוא עו"ד פלילי. הוא אמר לי גם אתמול, גם אתמול בערב, קללות, ליד הילדה, ואימים" (פרוטוקול עמ' 29).

ובהמשך עדותה טענה שהנאשם איים עליה באומרו: "אני אקח לך את הילדה, את לא תגדלי אותה".

הסבריה של המתלוננת לא הניחו את דעתי.

21. גרסת המתלוננת בהודעתה עת טענה להעדר אלימות קודמת מצד הנאשם, נסתרה מגרסאות שמסרה במועדים אחרים. סתירות אלה מובילות למסקנה שהלה עושה שימוש מניפולטיבי בגרסאותיה באופן אשר מכביד על מהימנותה.

התנהגות תמוהה של המתלוננת שבחרה להישאר בביתה חרף טענתה שהיא חוששת לחייה

22. המתלוננת בחרה לשוב לאחר האירוע לביתה ולהתגורר בו מאז יחד עם הנאשם למרות טענותיה בעניין מסוכנותו הרבה ולמרות שהנאשם הציע חלופת מגורים עברה (ראו: נ/1 סעיף 6). החלטה זו תמוהה ואינה מתיישבת עם תיאוריה בנוגע למסוכנותו ולמידת חששה מפניו.

23. בעדותה תיארה המתלוננת את אלימותו המתמשכת של הנאשם כלפיה. להמחשת הדברים וחומרתם אביא מספר דוגמאות מדבריה:

"... וזה רק ההשפלות, זה לא האלימות המאוד - מאוד - מאוד קשה שאני חווה ממנו כבר 3 שנים" (פרוטוקול עמ' 23); "אף פעם לא אשב לידו עם הגב. הוא נעל אותי - כאילו הוא נעל אותנו בבית במאי האחרון..." (פרוטוקול עמ' 23); "הוא איים עליי המון במהלך השנים האלה שהוא ייקח לי את הילדה" (פרוטוקול עמ' 24); "הוא היה אלים גם כלפי האישה הראשונה שלו שדיברתי איתה, הוא אלים גם כלפי אימא שלו שהיא מסכנה והיא אישה בת 80..." (פרוטוקול עמ' 24); "הוא אפילו לא מבין את רמת האלימות הוא פשוט בריון. אני חושבת שיש לו פוטנציאל הרסני ומפחיד" (פרוטוקול עמ' 24); "הוא לא אלים הוא רוצח פוטנציה !!! זה מה שהוא" (פרוטוקול עמ' 36); "ש. אבל את זוכרת שאת חיה בתופת. ת. זה ברור" (פרוטוקול עמ' 38); "אני פחדתי מהנשק שלו" (פרוטוקול עמ' 40); "אתה יכול לישון בלילה כשהוא בפוטנציאל כזה של מסוכנות ?" (פרוטוקול עמ' 45).

24. המתלוננת סיפקה שני הסברים בנוגע לבחירתה להמשיך ולחיות במחיצת הנאשם חרף מסוכנותו. הראשון, חששה מהנאשם פחת כיוון שהמשטרה החרימה את אקדחו (פרוטוקול עמ' 40-41); והשני, פעלה עצת עורך דינה שאמר לה שהנאשם אינו מסוגל לרצוח אותה ושאלם תעזוב את הבית לא ייצג אותה (פרוטוקול עמ' 44).

הסברים אלה אינם משכנעים, זאת בלשון המעטה.

אשר להסבר הראשון, הדעת נותנת שהנאשם יכול לפגוע בה גם בדרך אחרת ללא אקדח.

אשר להסבר השני, השפעת עורך הדין, מנוסה ככל שיהיה, אינה מבטלת איום מוחשי על חייה.

דומה שבעניין זה מעידה האחרית על הראשית ומסוכנותו של הנאשם, הוצגה מפי המתלוננת באופן מופרז.

25. תמיהות דומות בהקשר לבחירתה של המתלוננת לחיות בבית יחד עם הנאשם עולות גם מגרסתה בתיק הבקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת (נ/1) שהוגש בעקבות אירוע אחר מאוחר לאירוע מושא כתב האישום. וכך נכתב בהחלטת בית המשפט (כב' השופט ע' שילה): **"גרסת המבקשת לגבי אירועי 29-30 למאי עוררה מספר סימני שאלה באופן המקשה לקבלה במלואה. בין היתר קשה להלום את טענת המבקשת לפיה מעת שחזרה לבית הצדדים בסיוע המשטרה הייתה למעשה כלואה על ידי המשיב ללא אפשרות לצאת מהבית ("הבנת כל הסוף שבוע שאת נעולה בבית? כן") אך היא לא עשתה דבר בעניין, גם כשהמשיב לא היה בבית וגם כשעמדה בקשר טלפוני עם בני משפחתה, וזאת למרות שיום קודם לכן ביקשה את סיוע המשטרה להיכנס לבית. בהמשך, ולכאורה בניגוד לאמור, אישרה המבקשת כי ניתן היה לפתוח את שער הבית באמצעות מכשיר האינטרקום. כל זאת מבלי להידרש לשאלה אם ההחלטה לחזור לבית הצדדים שעה שעדיין אסור למבקשת ליצור קשר עם המשיב (וכן למשיב עמה) אינה פרובוקציה שסופה להביא בוודאות קרובה להפרת צו על ידי מי מהצדדים" (נ/1 עמ' 4 סעיף 8 (ד)).**

26. תמיהות אלה בגרסת המתלוננת מעלות חשש שבעדותה העצימה את מסוכנותו של הנאשם ואת תיאור חששה מפניו, ויש בכך כדי להחליש את עוצמת גרסתה ולהקשות על מתן אמון בה.

האם יש בכוחם של החיזוקים שנמצאו לגרסת המתלוננת להתגבר על הפגמים שנמצאו בה ולהוביל להרשעה?

27. לגרסת המתלוננת נמצאו שני חיזוקים עיקריים: תלונתה המידית והתנהגותה בעת האירוע עת הסתגרה בחדר השירותים והזעיקה את המשטרה. חיזוקים אלה תומכים במסקנה שתלונתה אותנטית ושחשה פחד מפני הנאשם. ברם סבורני שגם בהינתן חיזוקים אלה, לא תוכל גרסתה להיוושע ואין בהם כדי לשקם את עוצמתה.

28. מצאתי כאמור שגרסת המתלוננת נפגמה באופן שניטל ממנה כוחה הראייתי לשמש בסיס להרשעה.

אמנם יש בתלונתה המידית של המתלוננת כמו גם בתגובתה הנסערת, כדי לחזק את גרסתה. אולם מנגד אין בהן מענה

לפגמים המהותיים שהתגלו בה.

לא כל שכן כשמדובר בחיזוקים חסרים כשלעצמם. כפי שהוסבר לעיל התלונה המידית לא כללה פרטים מהותיים שעליהם סיפרה המתלוננת בעדותה ובכללם איומים מפורשים ברצח וכך גם טענתה בעניין פחדה מהנאשם עד כדי חשש ממשי לחייה, אינה מתיישבת עם החלטתה המאוחרת להתגורר בדירה יחד עם הנאשם חרף הסכנה הגדולה שארבה לה שם - כך לטענתה.

29. מכל מקום החיזוקים שנמצאו לגרסה כשמים כן הם - חיזוקים בלבד ואין בכוחם לקומם את התשתית הראייתית הרעועה שהניחה התביעה לפני בית המשפט.

מהימנות המתלוננת - סיכום

30. גרסתה המתפתחת של המתלוננת, הסתירות שהתגלו בדבריה, והתמיהות שעלו מהתנהגותה, אינן מאפשרות להתבסס על דבריה ולקבוע על פיהם ממצאים.

31. הראיות מלמדות שהמתלוננת מסרה גרסאות שונות כדי לקדם אינטרס שבו חפצה באותה עת, ובעשותה כן לא הידרה בכבודה של אמת.

32. גם אם פעלה המתלוננת במסגרת דינמיקה קורבנית וניסתה להגן על הנאשם בנקודת הזמן שבה השתפרו יחסיהם, אין בכך כדי לרפא את הפגמים המשמעותיים בגרסתה. המתלוננת יכולה הייתה למסור בהודעתה במשטרה דברי אמת ולבקש מרשויות האכיפה שלא להמשיך בהליכים נגד הנאשם כדי לאפשר את תיקון היחסים במשפחה. תחת זאת בחרה להכחיש, לטעון שאינה זוכרת, ובלית ברירה לאשר את תלונתה בשפה רפה. ומי יתקע לידינו שלא פעלה באותו אופן מניפולטיבי גם בעדותה, כדי להשיג את המטרה ההפוכה ולחזק את עצמת תלונותיה.

33. על רק זה תמוהים דברי המאשימה בסיכומיה שטענה את טענותיה, מצוות אנשים מלומדה, וביקשה מבית המשפט לקבוע שהמתלוננת העידה באופן רציף ועקבי; שגרסתה הייתה קוהרנטית; שלא העצימה את האירועים; ושלא הפריזה בתיאוריה - האומנם (!?)

הספק הסביר

34. בע"פ 7653/11 ידען נגד מדינת ישראל (26.07.2012) (כב' השופט א' רובינשטיין), בהתייחסו לספק הסביר, קבע בית המשפט העליון שבשונה מתמיהות שמצויות בשולי האירוע, תמיהות אשר קשורות לגרעין המהותי של האירוע, עשויות לעלות כדי ספק סביר באשמת הנאשם. ובלשון פסק הדין נוסחו הדברים כך:

"השאלה מתי תמיהות שונות עולות כדי ספק סביר מושפעת ממידת הקשר שלהן

עמוד 8

לגרעין המהותי עליו נסב האירוע, נשוא האישום. כאשר התמיהות מקרינות על עצם מעורבות הנאשם באירוע העברייני המיוחס לו, משקלן עשוי לעלות כדי ספק סביר באשמה. לעומת זאת, כאשר התמיהות מצויות בשולי האירוע העברייני, ואינן מהותיות לו, הרי גם כאשר הן נותרות ללא מענה, לא בהכרח ישפיע הדבר על רמת הוודאות של הגרסה המפלילה האמינה".

35. בע"פ 9482/09 ביטון נגד מדינת ישראל (24.07.2011) (כב' השופט ס' ג'ובראן) נקבע שספק סביר מתגבש כאשר ההסתברות לחפות העולה מן הראיות היא ממשית ואינה בגדר אפשרות רחוקה ותיאורטית. ובלשון פסק הדין נאמר כך:

"בערעור זה חשוב להדגיש פעם נוספת את אחת ממושכלות היסוד של המשפט הפלילי. עקרון יסודי הוא במשפטנו כי לא יישא אדם באחריות פלילית לעבירה אלא אם כן הוכחה אחריותו לביצועה מעבר לספק סביר (ראו סעיף 34(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977). "אכן, יכול שיוותרו סימני שאלה או 'חורים ראיתיים' מסוימים לאחר עיבוד מכלול ראיות התביעה, ולעיתים אין בידינו לשחזר למלוא פרטיו את האירוע שבמוקד כתב האישום. ועדיין, אין משמעותם של אלה כי נוצר בהכרח ספק סביר באשמה. ספק סביר, ספק ממשית הוא ולא די בהעלאת השערות אפשרויות תיאורטיות גרידא" (ע"פ 2331/08 קסטרו נ' מדינת ישראל, פס' 11 לפסק דינה של השופטת ארבל (טרם פורסם, 20.4.2009) (להלן: פרשת קסטרו)). השאלה היא שאלה של סבירות הספק, לא כל ספק הינו סביר. "שם התואר שניתנוסף לשם העצם "ספק" אינו בגדר סרח עודף מילולי מיותר; הוא בא לסייג ולהקנות לספק תכונה מוגדרת. קיומה של התכונה האמורה נבחן לפי אמות המידה הרציונאליות המקובלות עלינו. בביטוי "סביר" טמונים הסיכון והמיון בין עניינים שיש להם אחיזה הגיונית במציאות לבין דברים שהם ספקולציות נעדרות תשתית" (ע"פ 347/88 דמיאניוק נ' מדינת ישראל, פ"ד מז(4) 221, 652 (1993)). "מידת ההוכחה הנדרשת במשפט הפלילי אינה אפוא של ודאות מוחלטת, אלא של שכנוע מעל ספק סביר. ספק זה מתגבש כאשר 'ההסתברות לחפות, העולה מן הראיות, היא ממשית ואינה אך בגדר אפשרות רחוקה ותיאורטית'" (פרשת קסטרו, פס' 11)

36. הקשיים, הסתירות, והתמיהות, בגרסת המתלוננת מקרינים ישירות על המעשה שיוחס לנאשם באירוע. בפרט אמורים הדברים בנוגע לנוסח האיום. מדובר על פערים המצויים בגרעין המהותי של הגרסה שבהצטרבותם לקשיים ולתמיהות נוספים שצוינו לעיל, מקימים הסתברות ממשית לחפותו של הנאשם.

37. אשר על כן, קבעתי שהראיות שהונחו לפניי מעוררות ספק סביר באשמת הנאשם.

38. משקבעתי שאין די בראיות שהונחו לפניי, אין עוד צורך לדון בגרסת הנאשם ואף לא בטענות ההגנה אודות

מחדלי חקירה.

סוף דבר

39. החלטתי כאמור לזכות את הנאשם מחמת הספק.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, ט' אדר א' תשפ"ב, 10 פברואר 2022, בהעדר הצדדים.